

[...]Ο απόπλους του караβιού γινόταν από το λιμάνι του Πειραιά με προορισμό το Μπρίντεζι της Ιταλίας. Από 'κει το ταξίδι θα συνεχίζονταν με τρένο που θα τους μετέφερε στο Μόναχο. Σε όλη τη διάρκεια του ταξιδιού επιβάτης- μετανάστης είχε στη διάθεση του ορισμένα τρόφιμα που παραχωρούνταν από τις γερμανικές εταιρείες. Όλες οι παραπάνω πληροφορίες καταγράφονταν σε ένα πληροφοριακό δελτίο που μοίραζε το Υπουργείο Εργασίας στους υποψηφίους πριν την αναχώρησή τους. [...]

Τα πρώτα χρόνια της προσέλευσης των μεταναστών στη Γερμανία υποδοχή δεν ήταν καλά οργανωμένη. Οι νεοαφιχθέντες περίμεναν στο σταθμό του Μονάχου τους εκπροσώπου των εταιριών για να τους «παραλάβουν» και να τους μεταφέρουν στα κοινόβια τα λεγόμενα „Heim“. Ανάμεσα τους ήταν και άτομα από την Caritas, έναν κοινωνικός φορέας της καθολικής εκκλησίας που παρείχε πακέτα τροφίμων στους ξένους. Υπήρχαν διερμηνείς των εταιριών για την ενδεχόμενη συνεννόηση αλλά και φίλοι και γνωστοί που κατέφθαναν για να υποδεχθούν κάποιο συγγενικό τους πρόσωπο. χλώδης αυτή κατάσταση επικρατούσε το πρώτο καιρό στο σιδηροδρομικό σταθμό. Σταδιακά όμως βελτιώθηκε ύστερα από τη διαμαρτυρία της ιταλικής κυβέρνησης. Έτσι το Υπουργείο Εργασίας έλαβε μέτρα, κατασκευάζοντας έναν χώρο υποδοχής περίπου 1.000 τ.μ. δίπλα στη σιδηροδρομική γραμμή 11 στην οποία καθημερινά κατέφθαναν τα τρένα με τους εργάτες. Χρειάστηκαν τέσσερα χρόνια ώσπου να ανακαινιστεί έκταση αυτή. Τοποθετήθηκαν τραπέζια, καρέκλες, δημιουργήθηκε χώρος για τις αποσκευές των επιβατών αλλά προστέθηκαν και 60 κρεβάτια για την φιλοξενία των ατόμων που θα συνέχιζαν το ταξίδι τους την επόμενη μέρα. Επιπλέον δημιουργήθηκαν ιατρικοί χώροι αλλά και χώροι για την Caritas. Όλη αυτή διαδικασία στοίχισε το γερμανικό κράτος περίπου 300.000 γερμανικά μάρκα. Ήταν το πρώτο μέρος που αντίκριζαν οι „Gastarbeiter“ όταν έφταναν στην Γερμανία από το 1960 με 1973. Θα μπορούσε κανείς να το παρομοιάσει με το Ellis-Island της Αμερικής. Οξύ πρόβλημα υπήρχε όταν κατέφθαναν αρκετά τρένα στο σταθμό με αποτέλεσμα χώρος να μην φτάνει και να μην μπορούν να εξυπηρετηθούν όλοι πολύ καλά. [...]

Dunkel Franziska & Stramaglia-Faggion Gabriella (2000). *Fur 50 Mark einen Italiener: Zur Geschichte der Gastarbeiter in München* (σ. 74). Herausgegeben vom Kulturreferat der LH Munchen: Buchendorfer Verlag.